

Arrest

**nr. 132 712 van 3 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als houder van voldoende bestaansmiddelen. Hij legde een paspoort, een tenlasteneming door P.M, loonfiches april, mei, juni en augustus van P.M, bewijs personenbelasting aanslagjaar 2013 van P.M. en haar partner R.B. en een attest gezinssamenstelling van de garant neer. Daarnaast legde hij een bewijs van ziekteverzekering en bijkomend loonfiches van de maanden september, oktober, en november neer. De neergelegde loonfiches geven inkomen aan beneden de 1000 euro maandelijks. Het aanslagjaar belastingen 2013 geven aan dat een totaal van bedrijfsinkomsten bestaat van een belastbaar inkomen van 28591,58 euro vermoedelijk van de partner

van P.M, zijnde R.B. en een belastbaar bedrijfsinkomsten van P.M. van 14101,07. P.M. is de dochter van verzoeker, die samen met diens echtgenote hun dochter hebben vervoegd. De echtgenote van verzoeker heeft eenzelfde aanvraag ingediend en wordt door P.M. ten laste genomen blijkens haar verklaring. Het gezin van de dochter van de verzoekende partij heeft twee kinderen.

Op 27 maart 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is thans de eerste bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Het middel luidt als volgt:

“Eerste middel : de bestreden beslissing schendt minstens art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat - wat het inkomen van de dochter van verzoeker, mevrouw P. M., betreft - o.b.v. de door verzoeker voorgelegde stukken (1) ‘niet helemaal duidelijk is hoeveel er concreet ter beschikking is’ en (2) er niet met zekerheid kan vastgesteld worden of de dochter van verzoeker over inkomsten uit zelfstandige activiteit beschikt én (3) zij reeds twee kinderen ten laste zou hebben én daarnaast dan nog zowel verzoeker als zijn echtgenote heeft ten laste genomen;

Aangezien art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 stipuleert dat “zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daarwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen”;

./..

Aangezien er dus géén enkel beletsel was voor verzoeker om bij zijn aanvraag de inkomsten van zijn dochter - waarmee hij en zijn echtgenote duurzaam samenwoont – aan te wenden;

Aangezien de dochter van verzoeker geenszins inkomsten uit zelfstandige activiteit heeft én fiscaal gezien haar 2 kinderen niet ten laste van haar staan maar van haar echtgenoot!;

Aangezien verzoeker ten bewijze terzake onder stukken 2 t.e.m. 4 voegt : een verklaring op eer van de boekhouder, dewelke de dochter van verzoeker alsook haar partner bij hun belastingaangifte heeft bijgestaan alsook de belastingaangifte aj. 2013 zelf van zowel de dochter van verzoeker als van haar partner;

Aangezien voorts uit deze stukken blijkt dat de inkomsten van de dochter van verzoeker (en zeker in combinatie met de inkomsten van haar partner, bij wie hun twee kinderen fiscaal ten laste staan) ruimschoots volstaan om zowel verzoeker als zijn echtgenote ten laste te nemen en deze zondermeer kunnen gelden als ‘voldoende bestaansmiddelen’ in de zin van art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 ;

Aangezien hieruit ten overvloede blijkt dat de bestreden beslissing dan ook niet op een correcte feitenvinding gestoeld is;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, maakt dat in casu art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 niet juist werd toegepast en de bestreden beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloot is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“(…)Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot weigering van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft ter zake gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie

Betrokkene diende op 01.10.2013 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50 2,4° van het KB van 08.10.1981). Als staving voor zijn aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan, waaronder : een verbintenis tot tenlasteneming (dd. 13.08.2013) ondertekend door P. M. (N.N. (...)), een kopie van de verblijfstitel van de tenlastenemer, loonfiches (apr.-mei-juni en aug. 2013) en de aanslagbiljetten personenbelasting-aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) van P. M. en (partner) B.R. (N.N.(...)). Verder blijkt uit het administratief dossier dat er op 12.12.2013 aanvullende bewijzen werden aangeleverd nl., een bewijs van aansluiting bij de liberale mutualiteiten en loonstroken van de tenlastenemer (sept.-okt.-nov.2013).

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50 2,40 van het KB van 08.10.1981 te kunnen verkrijgen.

Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 20 dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (zie artikel 404, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Aan de hand van de aangeleverde loonstroken kon worden vastgesteld dat P.M. twee kinderen ten laste heeft. Uit de gegevens van het dossier is gebleken dat zij niet enkel dhr. S. H. ten laste heeft genomen, zij onderschreef ook een verbintenis tot tenlasteneming voor dhr. S. S. (N.N. (...))ov.nr. (...) die eveneens op 01.10.2013 een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen indiende, op basis van de inkomsten van P. M. Wat betreft dit inkomen van de garantsteller is niet helemaal duidelijk hoeveel er concreet ter beschikking is. Enerzijds is betrokkene kennelijk in loondienst tewerkgesteld waarvan het inkomen duidelijk aangetoond werd. Anderzijds doet het voorleggen van een berekening van de belastingen van 2013 vermoeden dat betrokkene wellicht een zelfstandige activiteit heeft of heeft gehad. Er kan echter niet met zekerheid worden vastgesteld of dit het geval is/was gezien het voorgelegde bewijs zich beperkt tot een berekening door een boekhouder en er niet kan van afgeleid worden of betrokkene heden die activiteit nog heeft en dus praktisch combineert met het werk in loondienst.

Op basis van de voorgelegde documenten kan dus niet worden vastgesteld in hoeverre de garantsteller over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, waardoor betrokkene het verblijfsrecht als beschikker niet kan uitoefenen.” (...)

Het is op basis van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij voert aan dat de inkomsten van de dochter van verzoeker volstaan ‘zeker in combinatie met die van haar partner’.

Verzoekende partij legt dienaangaande een reserme bijkomende stukken voor, die zij niet bij de aanvraag had gevoegd.

Deze stukken waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het is ten andere verwonderlijk dat verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening mag worden gehouden met het feit dat haar dochter kinderen heeft, omdat deze 'fiscaal ten laste staan van haar echtgenoot'. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het niet relevant is dat haar dochter twee minderjarige kinderen heeft die bij haar inwonen, louter omwille van het feit dat de kinderen door haar partner fiscaal worden ingebracht. Dit gegeven is wel degelijk relevant om te kunnen nagaan of verzoekende partij in werkelijkheid voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zal hebben, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiernaar terecht verwees.

Het bovenstaande toont aan dat verzoekende partij op heden nog steeds een zeer mistig beeld ophangt van de inkomsten van haar dochter, waarbij verzoekende partij abstractie tracht te maken van de minderjarige kinderen van haar dochter.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het middel faalt in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert al dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...)§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1°(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 50, § 2, 4°, a) van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

5° student bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de wet:

a) een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling; en

b) een ziektekostenverzekering; en

c) een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;

(...)”

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er geen enkel beletsel was om de inkomsten van de dochter aan te wenden ter vervulling van de vereiste van artikel 50, § 2, 4°, a) van het vreemdelingenbesluit ontkent de eerste bestreden beslissing dit niet. Wel integendeel uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening is gehouden met het inkomen van de dochter. De bestreden beslissing stelt dat er duidelijkheid is betreffende haar inkomsten verworven in loondienst. Dit is correct. Wat het jaar 2013 betreft, worden er meerdere loonfiches voorgelegd over het inkomen van de dochter van de verzoekende partij die aantonen dat haar maandelijks inkomen steeds onder de grens van 1000 euro maandelijks ligt. De bestreden beslissing geeft verder te kennen dat het onduidelijk is of de dochter van de verzoekende partij nog steeds over een inkomen uit zelfstandige activiteiten beschikt nu slechts het aanslagjaar 2013 betreffende inkomsten uit 2012 voorligt. De bestreden beslissing stelt al dus terecht dat niet kan afgeleid worden dat de dochter nog steeds over inkomsten uit een zelfstandige activiteit beschikt. Ook dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. Trouwens in het verzoekschrift op pagina 4 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de dochter geenszins inkomen uit zelfstandige activiteit heeft. Voorts is het motief dat de dochter twee kinderen ten laste heeft niet onredelijk in die zin

dat uit de gezinssamenstelling blijkt dat haar twee kinderen samenwonen met de dochter en haar partner. Het gegeven dat fiscaal deze ten laste van de partner van de dochter van de verzoekende partij staan, doet niets af aan het gegeven dat deze kosten met zich meebrengen waarvan op kennelijk redelijke wijze kon aangenomen worden dat ook de verzoekende partij hierin bijdraagt. Zelfs indien alle kosten van de kinderen van de verzoekende partij zouden worden gedragen door de partner van de verzoekende partij merkt de eerste bestreden beslissing op dat ook de heer S.S. door haar is ten laste genomen zodat deze twee volwassen ten laste neemt, wat blijkt uit het administratief dossier. Rekening houdend met het lage inkomen van de dochter van de verzoekende partij en dat geen eigen inkomen van de verzoekende partij blijkt, heeft de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besloten dat niet is aangetoond dat werd voldaan aan artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt. Voor het overige toont de verzoekende partij niet aan dat de besluitvorming dat de garantsteller niet bewezen heeft over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het onderhoud van de verzoekende partij onjuist is of kennelijk onredelijk hetzij geen steun zou vinden in het administratief dossier. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt er een schending aangetoond van artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet een aanvraag indiende, en dat zij dus zelf duidelijk op de hoogte was, of zeker diende te zijn van de wettelijke voorwaarden van deze bepaling, namelijk dat er *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* wordt beschikt. De zorgvuldigheidsplicht kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht zoals hierboven weergegeven, en van de verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij de nodige elementen naar voor brengt bij het bestuur om aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet, dit te meer nu haar de bijlage 19ter werd betekend waarbij verwezen werd naar de toepasselijke wettelijke bepaling.

Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van haar beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken die niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige worden er geen andere grieven aangehaald, evenmin gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN